

Sällsynt dålig tajming

TEMPERATUREN HAR HÖJTS ordentligt i den inrikespolitiska debatten. Men det tragiska är att det är maktpolitiska utspel som har skapat turbulensen, inte de viktiga politiska frågorna, som finanskrisen, rekordvarslen och den kommande lågkonjunkturen. Nu om någonsin behövs offensiva inspel från vänster för att mobilisera människors oro och vrede över den oreglerade kapitalismen, nu om någonsin finns möjligheter att förskjuta debatten åt vänster. Precis just då fastnar arbetarrörelsen och de gröna i ett meningslöst interntjabbel. Ohly hade helt rätt i förra veckans partiledardebatt: "Nu kan borgerligheten luta sig tillbaka och njuta".

Det mest oroväckande är dock: även om inrikespolitiken de senaste veckorna inte hade handlat om vem som vill vara ihop med vem – hade vänsterpartierna haft något intressant att säga om den värld som faller samman omkring oss? Tveksamt. Sällan har den politiska debatten känt så passé och illa tajmad som nu.

ETT EXEMPEL. När det börjar bli uppenbart för de allra flesta ekonomer – långt in i borgerligheten – att staten behöver stimulera ekonomin och inte kan spara sig ur krisen – vad gör s och mp? Startar en debatt om hur viktigt det är med budgetdisciplin och utgiftstak! Och trots att vänsterpartiet har haft fullständigt rätt i den frågan står de inte på sig. Så gärna vill de få vara med i förhandlingarna mellan s och mp att de inte ställer några politiska krav alls.

Ett annat exempel. EU-domstolen håller på att pulverisera den svenska arbetsmarknadsmodellen genom domarna i Laval-, Viking-, Ruffert- och Luxemburgmålen. Riksdagen har ett lysande tillfälle att sätta press på EU genom att skjuta upp ratificeringen av Lissabonfördraget. LO-kongressen ansåg i våras att ratificeringen åtminstone bör vänta tills efter att Claes Stråths utredning om

konsekvenserna av Lavaldomen för den svenska modellen har presenterats. Men inte ens detta går den socialdemokratiska riksdagsgruppen med på. Riksdagen kommer att ratificera Lissabon den 20 november, Stråths utredning kommer den 15 december, och det larviga är att det är helt irrationellt. Det föreligger inte någon som helst brådska i ärendet eftersom Irland har röstat nej.

ETT TREDJE EXEMPEL. Förmodligen handlade utspelet om regeringssamverkan mellan s och mp om att söka sig mot mitten – att hänga av vänsterpartiet och i stället öppna för en tredje partner på andra sidan blockgränsen (läs fp). Men efter alliansens myps i Varberg i början av veckan förefaller detta högst osannolikt. De fyras gäng ska ta fram en ny valplattform och tillsätta en rad nya arbetsgrupper för att forma en gemensam politik för framtiden. Alliansen bygger rent av upp en gemensam infrastruktur, bestående av ett allianskontor, en allianstidning, en allianssajt, en allianskommunikationsgrupp. Det ser mer och mer ut som om valalliansen håller på ombildas till ett enhetsparti.

Chansen för Mona, Peter och Maria att kunna locka över Jan är därmed minimal. Bara en sverigedemokratisk vågmästarroll skulle kunna aktualisera det – men de är väl inte så cyniska att de kalkylerar med det?

ATT DÖMA AV de opinionsundersökningar som har gjorts hittills – som dock är ett tunt material – stärks tyvärr snarare moderaterna än vänsterpartiet när de rödgröna bråkar.

I *Dagens Arena* funderar Per Wirtén över om tabbarna rent av kan avgöra valet om två år: "Nu framstår Reinfeldt och Borg som de statsmän och symboler för trygghet de inte är. Det kan bli vändpunkten de drömt om."

RW

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-ickekommersiell-inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.